

sterium — de faar vist heller ikke megen Tilslutning til denne Tale. Et Ministerium, der har haft de Opgaver, som dette Ministerium har haft, og har siddet saa længe, som det har, kan ikke nære noget mere levende Ønske end dette, at Forholdene hurtigt maa blive lagt saaledes til Rette, at Folket kan komme til at fælde sin Dom over den Gerning, som dette Ministerium har udført, og jeg kan derfor kun varmt opfordre dette og snart efter ogsaa det andet høje Ting til at fremme Grundlovsforslaget og Valglovsforslaget, saaledes at vi hurtigt kan komme til Valg.

Klaus Berntsen: Denne anden Behandling af Grundlovsforslaget begyndte i Overensstemmelse med Forretningsordenen ganske fredeligt med, at Udvalgets Ordfører (Slengerik) og derefter jeg motiverede de stillede Ændringsforslag. Men i politiske Forhandlinger her i Tinget kan jo ingen have Fred længere, end det ærede 10de Medlem for Hovedstaden (Borghjerg) vil. Saa snart han træder op, er Krigsbasunen straks til Rede. Nu har den højtærede Formand givet os Lov til at maatte svare paa enkelte af de Udtalelser, som er fremsatte af det ærede Medlem og nu sidst af den højtærede Statsminister, og jeg vil da, efter at have hørt de to Foredrag, sige, at det er mærkeligt, saa hurtigt man nu om Stunder kan skifte Standpunkt. Jeg vil minde om, hvad der blev sagt, da vi i 1915 vedtog den nugældende Grundlov, der jo kun en eneste Gang har været i Brug, og efter min Formening ikke helt efter sin Forudsætning, idet to Partier løb sammen, medens Forudsætningen var den, at hvert Parti skulde opstille sine Kandidater, for at man kunde se, hvor stor Tilslutning hvert Parti havde i Befolkningen. Den Gang, den højtærede Statsminister i 1915 forelagde det Forslag, der blev til Grundlov, for Folketinget, efter at det var vedtaget af Landstinget, sagde han følgende — det findes i Folketingsstidenden Sp. 3940 —, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse skal oplæse: „I den nye Grundlov har denne Fortid og hele det danske Folks parlamentariske Historie bundfældet sig og givet sig Udtryk, vi har alle Del i den, vi har alle arbejdet paa dens Indhold og Gennemførelse. Den bringer igen til Gylighed det Folkets Selvstyre, som Juni-Grundlovens Mænd først kaldte frem, den omgærder det med de Bestemmelser, som Kampen for at bevare det viste var nødvendige. Den er et naturligt Udtryk for

den Lighed, der er det ejendommelige Træk i det danske Samfunds Sammensætning. Dens Aand er Juni-Grundlovens Aand, Fastholdelsen af Folkets politiske Frihed og Selvhøvebestemmesret“. Med disse udmærkede Ord forelagde den højtærede Statsminister for ganske faa Aar siden det Forslag, der blev vedtaget med alle Stemmer mod 1 i Folketinget, og nu er den højtærede Statsminister utilfreds med den Forfatning, han den Gang lovpriste i saa smukke Ord.

Op saa kom det ærede 10de Medlem for Hovedstaden — den Gang var han det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds — og var saa rørt over den hele Situation. Det ærede Medlem er jo et stort Stemningsmenneske, og det er interessant en Gang imellem at kunne tale til hans Følelse og sætte hans Stemninger i Svingning. Han slog straks i Tanken op i Brorsons Salmebog og sagde: Hvad skal jeg sige — mine Ord vil ikke meget sige. Det hindrede ham imidlertid ikke i at holde et længere Foredrag, men Tankgangen deri var alligevel den, at nu var der egentlig sagt nok om den Sag, nu kunde vi gaa til Afstemning. Men det ærede Medlem føjede saa til i sin anbefaling af den Grundlov, som den Gang blev vedtaget, at den ikke var i Overensstemmelse med det Krav, Socialdemokraterne maatte stille til en Grundlov; de gik med denne Gang, fordi det var en Tilbageerobring af den tabte Grundlov af 5. Juni 1849, men, sagde han, det, der er Socialdemokraternes Haab og Ønske, er et Etkammerssystem og dernæst at faa Valgretsaldern nedsat til 21 Aar.

Op og hvad er det nu, den højtærede Statsminister har foreslaaet? Det er i Virkeligheden det socialistiske Program, han har optaget. Han siger nok, at han vil have et Tokammerssystem, men det er kun et maskeret Etkammerssystem, thi et Tokammerssystem, der hviler paa en Valgret for Folketingets Vedkommende af 21 Aar og for Landstingets Vedkommende af 25 Aar, er saa godt som et Etkammerssystem. Derfor kan vi ikke følge den højtærede Minister i det. Jeg kan godt forstaa, at hans lange Samarbejde med Socialdemokraterne har skubbet ham længere og længere over til den socialdemokratiske Side, og det er derfor mærkeligt for Resten, at Socialdemokraterne truer med at forlade ham. Hvorfor skulde de egentlig det? De holder jo den ene Lovtale over Ministeriet efter den anden baade i og udenfor dette Ting, men endda truer